

Ποια η δική μου συμμετοχή στην πορεία του κόσμου; (Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Σχοινάς, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Κάποτε, ως φοιτητής της Νομικής, περιδιαβαίνοντας τους διαδρόμους της σχολής, είχα διαβάσει ένα σύνθημα που έμελλε να τυπωθεί στο μυαλό μου και να το θυμηθώ σε πολλές περιστάσεις της ζωής μου. Έλεγε το σύνθημα τα εξής, «ΑΝΤΙ ΝΑ ΚΑΤΑΡΙΕΣΑΙ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΑΝΑΨΕ ΕΝΑ ΚΕΡΙ».

Σήμερα ζούμε στην εποχή που τα προβλήματα των ανθρώπων έχουν πληθύνει και η διάθεση των περισσότερων κινείται σε ένα επίπεδο γκρίνιας, αλληλοκατηγοριών και διαρκούς στριφογυρίσματος γύρω από τα ποικίλα δεινά που μαστίζουν τον κόσμο.

Ενώ όμως πληθαίνει ο λόγος αυτός και η σκέψη των πολλών κινείται στην κατεύθυνση που αναφέραμε , ελάχιστοι είναι εκείνοι που ξεφεύγουν από τον κλοιό της γκρίνιας και της μιζέριας και ακόμη πιο λίγοι είναι αυτοί που κάνουν κάτι για

να αλλάξει η κατάσταση.

Έτσι λοιπόν από τη μια μεριά όλοι φωνάζουμε, εντοπίζουμε τα προβλήματα της κοινωνίας, φοβόμαστε για τις εξελίξεις αλλά από την άλλη μεριά καθόμαστε άπραγοι, χαρακτηριστικά παθητικοί και αδρανείς. Θαρρεί κανείς πως όλοι έχουν πεισθεί ότι τίποτε πια δε μπορεί να μας σώσει από τα δεινά μας.

Ωστόσο αυτό είναι μια μεγάλη απελπισία που σαν χιονοστιβάδα έχει πλακώσει τις καρδιές των ανθρώπων και τους έχει θανατώσει ψυχικά και σωματικά. Πιεζόμενοι λοιπόν οι άνθρωποι από αυτή τη μαυρίλα, έχουν αποκάμει και απεγνωσμένα αποζητούν να ξεκουραστούν μέσα στις απολαύσεις και τις πρόσκαιρες ηδονές που προσφέρονται εύκολα στον σύγχρονο κόσμο μας.

Η ανάγκη του ανθρώπου για χαρά είναι μεγάλη και πραγματική, καθώς όλοι υποφέρουμε εν τίνι μέτρω σε αυτή την εξόριστη από τον Παράδεισο κοινωνία που ζούμε. Ο Διάβολος και οι δικοί του προσφέρουν ψευτοχαρές και ψευτοαπολαύσεις σε ανθρώπους που δεν έχουν διάθεση να κινήσουν ούτε το δακτυλάκι τους για να αλλάξει κάτι μέσα τους και γύρω τους.

Έτσι λοιπόν, παραδομένοι σε αυτή την παθητική κατάσταση μιας ολοένα και επιτεινόμενης εσωτερικής και εξωτερικής σήψης, βουλιάζουμε σε ένα πηγάδι χωρίς πυθμένα, σε μία διαρκώς κλιμακούμενη απόγνωση, σε ένα δρόμο που

φαντάζει χωρίς γυρισμό.

Όμως γυρισμός υπάρχει και διόρθωση της πορείας μας μπορούμε να κάνουμε. Αρκεί να ακούσουμε όλη τη Γραφή και την Παράδοση της Εκκλησίας μας να βροντοφωνάζει. «Μετανοείτε».

Χρειάζεται να κουνηθούμε λίγο από την ακινησία μας και να αρχίσουμε να μετανοούμε εν έργοις και λόγοις. Είναι απαραίτητο να καταλάβουμε ότι μπορούμε να κάνουμε πολλά για να αλλάξει η κατάσταση η δική μας και του κόσμου. Αλλά «για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή».

Να σπάσουμε τον φαύλο κύκλο της αδιαφορίας και της αδράνειας και να αρχίσουμε να δραστηριοποιούμαστε με όλα μας τα μέσα για να κάνουμε το καλό στον κόσμο. Να βάλουμε ταυτόχρονα τα γόνατα κάτω και να παρακαλέσουμε τον Θεό για όσα εμείς δεν επαρκούμε να κάνουμε και να ζητήσουμε συγχώρηση εξ ονόματος όλων.

Να Του ζητήσουμε να μας βάλει όλους στον Παράδεισο . Αλλά πριν από αυτό να του ζητήσουμε να πυρπολήσει τις καρδιές μας με την φλόγα της Θεϊκής Του Αγάπης και να μας δώσει πνεύμα Πίστεως και Δυνάμεως, ώστε να είμαστε ενεργοί και να κάνουμε την Πίστη μας και την Αγάπη μας ΠΡΑΞΗ.

Να του ζητήσουμε συγγνώμη που είμαστε Χριστιανοί του καναπέ και του βολέματος. Να συμμετέχουμε σε αυτό τον πόλεμο, τον ορατό και τον αόρατο, που γίνεται σήμερα στην οικουμένη. Να μπούμε στη μάχη και να παλέψουμε κι ας χτυπηθούμε , κι ας σκοτωθούμε. Έτσι κι αλλιώς κάποια στιγμή θα πεθάνουμε. Ας γίνει λοιπόν για όμορφους και σημαντικούς λόγους. Ας μη σαπίσουμε πάνω στον καναπέ της ραστώνης και της απελπισίας.

Να συνταχθούμε ολοκληρωτικά με το Χριστό και την Εκκλησία Του και να αντιπαλέψουμε τις σκοτεινές δυνάμεις του άρχοντος του κόσμου τούτου, με όλη μας την Παρρησία και την Ειρήνη που δίνει ο Χριστός. Να πολεμήσουμε την αντιθεία που θέλει να σκοτεινιάσει τις ψυχές των ανθρώπων.

Να συμμετάσχουμε στον αγώνα της εξάπλωσης του Φωτός του Χριστού σε όλο τον κόσμο και να μην συνθηκολογήσουμε με το σκοτάδι και με αυτούς που το διαφημίζουν ως φως .

Να εγκολπωθούμε το φρόνημα των Αγίων και των Μαρτύρων και να αγκαλιάσουμε την περιεκτική φιλοπονία, την εργατικότητα, την ασκητικότητα, την φιλανθρωπία και το φιλότιμο τους και να θεωρούμε χαμένη κάθε ημέρα που δεν κάναμε κάτι για τον Θεό και για τα αδέρφια μας.

Μόνο με αυτό τον τρόπο θα καταξιωθούμε ως άνθρωποι και ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Μόνο έτσι θα μπορούμε να πούμε ότι συμμετείχαμε στην πορεία αυτού του κόσμου κι ότι δεν πέρασε απλώς η ζωή από μπροστά μας κι έφυγε.

Μόνο τότε θα μπορούμε να κοιτάξουμε ταπεινά αλλά και θαρρετά τον Κύριό μας, την Παναγιά και τους Αγίους και θα τους πούμε ότι κι εμείς αγωνιστήκαμε. Μόνο τότε θα μπορούμε να κοιτάξουμε κατάματα τους προγόνους αλλά και τους απογόνους μας και θα τους πούμε ότι κι εμείς κάτι προσπαθήσαμε να κάνουμε για το καλό αυτού του κόσμου που μας εμπιστεύθηκε ο Θεός.

Θα τους πούμε ότι τιμήσαμε το δώρο του Θεού που λέγεται Ζωή και αγωνιστήκαμε φιλότιμα.

Τότε μόνο θα αξιωθούμε να ακούσουμε τη γλυκειά Φωνή του Δημιουργού μας να μας καλεί σε Πανηγύρι Ουράνιο... Ευ δούλε αγαθέ και πιστέ είσελθε εις την Χαράν του Κυρίου σου, απόλαβε τον μισθόν των καμάτων σου....